

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.4061

Dosar nr.11948/2/2009

Ședința publică de la 14 septembrie 2011

Președinte:	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Magistrat asistent

X

S-a luat în examinare recursul declarat de reclamanta S.C. .X. S.A. .X. împotriva sentinței nr. X din 11 mai 2010 a Curții de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal s-au prezentat recurenta-reclamantă S.C. .X. S.A. .X., reprezentată de avocat X și intimata-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin consilier juridic .X. .X., lipsă fiind Autoritatea Națională a Vămilelor-Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X..

Procedura completă.

Se prezintă referatul cauzei, după care, nemaifiind cereri prealabile de formulat, instanța constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în susținerea recursului.

Având cuvântul, reprezentantul recurenteii solicită admiterea recursului, modificarea sentinței atacate în sensul aditerii acțiunii astfel cum a fost formulată.

Precizează că instanța de fond a dat o interpretare greșită dispozițiilor art. 128 alin.(1), art.129 alin.(1) și art. 131 alin.(1) din Legea nr. 571/2003, considerând că programele software reprezintă bunuri (mobile corporale) în accepțiunea codului fiscal, supuse ca atare regimului de taxare pe valoarea adăugată.

În completarea celor susținute depune la dosar concluzii scrise.

Pentru intimata Agenția Națională de Administrare Fiscală, reprezentanta acesteia pune concluzii de respingere a recursului, cu consecința menținerii ca temeinică și legală a sentinței recurate.

Instanța a rămas în pronunțare.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea formulată la data de 21 decembrie 2009, reclamanta S.C. .X. S.A. .X. a chemat în judecată Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., solicitând anularea deciziilor nr. X/3 iulie 2009 și nr. X/5 noiembrie 2009 prin care a fost stabilită în sarcina societății o diferență suplimentară de TVA și accesorii în sumă de X lei.

În motivarea cererii, reclamanta a susținut că actele administrative sunt nelegale, organele fiscale stabilind în mod incorect că la un număr de X de declarații vamale de import, depuse în perioada 8 iulie 2004-9 septembrie 2005 au fost efectuate operațiuni de import definitiv de suporturi informatice, conținând software, fără a fi inclusă în valoarea în vamă a bunurilor importate și contravaloarea software-ului.

Reclamanta a învederat că, nefiind încadrat în categoria bunurilor corporale, software-ul nu putea face obiectul unei livrări de bunuri sau al unui import de bunuri, neputând fi supus plății taxei pe valoarea adăugată.

Prin sentința civilă nr..X./11 mai 2010, Curtea de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a respins acțiunea ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța a reținut în esență că programele software stocate pe suporturi informatice reprezintă bunuri, reclamanta datorând TVA aferentă la data importului, astfel încât debitul stabilit este corect.

Împotriva sentinței a declarat recurs reclamanta S.C. .X. S.A. .X., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Astfel, reclamanta a arătat că instanța a dat o interpretare eronată dispozițiilor art. 128 alin.1, art. 129 alin.1 și 131 Cod fiscal,

reținând că programele software constituie bunuri mobile corporale.

În acest sens, reclamanta a învederat că programele software nu pot fi asimilate bunurilor mobile corporale, nefăcând parte din categoria utilităților, ci a serviciilor furnizate pe cale electronică, fiind astfel aplicabile prevederile art. 129 alin.1 Cod fiscal referitoare la prestarea de servicii.

Reclamanta a mai susținut în recurs că instanța de fond a dat o calificare eronată deciziei nr. 7/2006 a Comisie fiscale centrale, care prevede că din punctul de vedere al TVA, importul de software pe suporturi informatice se consideră import de bunuri. Această decizie, a arătat reclamanta, nu are aplicabilitate, nefiind în vigoare la data importului și neputând fi considerată ca având doar caracter interpretativ.

Astfel, conform legislației vamale în vigoare în perioada 2004-2006, explicitate prin decizia nr. .X./1998 a Direcției Generale a Vămilelor, valoarea în vamă cuprinde doar costul suportului informatic propriu-zis, nu și valoarea datelor conținute. Sub acest aspect, a precizat reclamanta, societatea comercială nu poate fi obligată la plata TVA pentru programele informatice, ci doar pentru valoarea CD-urilor.

Reclamanta a criticat sentința și cu privire la obligațiile fiscale accesorii, arătând că, și în situația în care s-ar include în valoarea în vamă costul produselor software, aplicarea majorărilor de întârziere ar trebui să privească numai intervalul cuprins între data realizării importurilor și cea a emiterii rapoartelor de inspecție fiscală prin care s-a aprobat rambursarea de TVA, respectiv perioada 8 noiembrie 2004 - 20 iunie 2006.

Analizând actele și lucrările dosarului în raport de motivele invocate și de prevederile art. 304 și 304¹ Cod procedură civilă, Curtea va constata că recursul este nefondat, urmând a fi respins ca atare.

Astfel, recalcularea datoriei vamale în urma controlului vamal ulterior ce a vizat operațiunile vamale de import - produse IT, CD-uri înregistrate cu software - din perioada iulie 2004- aprilie 2006 s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor legale în materie.

La data efectuării importurilor era în vigoare Legea nr. 571/2003 care prevede la art. 1 alin.3 că, în materie fiscală,

dispozițiile Codului fiscal prevalează asupra oricăror prevederi din alte acte normative, în caz de conflict între acestea aplicându-se dispozițiile codului .

Din acest considerent, Curtea nu poate primi susținerea reclamantei privind aplicabilitatea deciziei nr. .X./1998 a Direcției Generale a Vămilelor privind evaluarea suporturilor informatice pentru echipamentele de tratare a datelor, conținând date sau instrucțiuni, potrivit căreia valoarea în vamă nu va cuprinde costul ori valoarea datelor sau a instrucțiunilor pe care le conține, ci doar costul sau valoarea suportului informatic propriu-zis.

În cauză, stabilirea diferențelor de TVA s-a făcut conform dispozițiilor ce reglementează baza de impozitare pentru taxa pe valoarea adăugată cuprinse în Codul fiscal, act normativ de rang superior, care prevede la art. 126 că sunt impozabile operațiunile care constituie sau sunt asimilate cu o livrare de bunuri, precum și importul de bunuri efectuat, în România.

În art. 128 din același cod se prevede că este considerat livrare de bunuri transferul dreptului de a dispune de bunuri ca și un proprietar, iar în normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, se stipulează că furnizarea de programe informatice standard pe dischetă sau pe un alt purtător de date constituie livrare de bunuri, programele informatice reprezentând orice software care conține date preînregistrate, este comercializat ca atare și, după instalare, poate fi utilizat în mod independent în formatul standard.

Astfel fiind, Curtea constată că instanța de fond a procedat corect, reținând că operațiunile de import de software pe suporturi informatice reprezintă livrare de bunuri și nu prestare de servicii, astfel cum a susținut reclamanta.

Cât privește decizia nr. 7/2006 a Comisiei fiscale centrale prin care s-a explicat înțelesul art. 128, 129 și 131 din Codul fiscal, în sensul că importul de software se consideră import de bunuri din punctul de vedere al TVA, nu are un caracter de sine stătător, neputându-se susține că, prin aplicarea ei, ar retroactiva, prevederile deciziei făcând corp comun cu legea în baza căreia a fost dată, respectiv Codul fiscal, intrat în vigoare la 1 ianuarie 2006.

În acest sens, art. 10 alin.1 din Ordinul Ministrului Finanțelor nr. 877/2005 privind constituirea și atribuțiile Comisiei fiscale

centrale dispune că soluțiile unitare adoptate sunt aplicabile de la data intrării în vigoare a actului normativ în baza căruia au fost date.

Pentru considerentele expuse mai sus, Curtea constată că este legală și temeinică soluția instanței de fond, organele vamale recalculând în mod corect TVA aferentă importurilor de software în sumă totală de .X. lei, la care se adaugă accesoriile bugetare.

Referitor la quantumul majorărilor de întârziere, acestea au fost bine calculate, fiind datorate în conformitate cu prevederile art. 119 alin.1 Cod procedură fiscală, întrucât faptul generator și exigibilitatea TVA au intervenit la data nașterii datoriei vamale, respectiv la momentul înregistrării declarațiilor vamale de import.

În raport de cele expuse mai sus, criticile aduse sentinței de către reclamantă nefiind întemeiate, Curtea va respinge recursul ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de reclamanta S.C. .X. S.A. .X. împotriva sentinței nr. .X. din 11 mai 2010 a Curții de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 14 septembrie 2011.

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,
X

MAGISTRAT ASISTENT,
X